

#veszteségélmény s feltámadás

„Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték. De eltűnt a szemük elől.” Lk, 24,31

A kép az Emmauszba tartó tanítványokat ábrázolja, Jézussal az oldalukon. Ott van velük, de valahogy másképpen, általuk nem felismerhetően. Amikor pedig megnyílik a szemük, és ráismernek, abban a pillanatban el is tűnik. (Képforrás: Janet Brook-Gerloff)

Húsvét után nagy a tanítványok öröme, de van egy nagy veszteségélményük is.

Jézus megváltotta a világot, legyőzte a halált, még találkozunk vele egyszer-másszor, vagy a hírért hallják, megerősíti őket, küldetést kapnak tőle, majd eltávozik közülük, és elküldi nekik a Szentlelket.

Azontúl az ő nevében gyűlnek össze, törik meg a kenyeret, gyógyítják a betegeket és hirdetik az örömhírt, de már soha nem tapasztalhatják meg Őt abban a közelségben, amely a három együtt töltött év alatt szinte megszokottá vált.

Bennük él tovább, belőle táplálkoznak, de már soha nem ülhetnek egy asztalhoz vele.

Nem ismerős valahonnan ez a folyamat mindannyiunk életéből, akik egy szorosabb Krisztus-követésre köteleztük el magunkat, akár családon belül, akár szerzetesrendben?

Eleinte nagyon megérint Jézus üzenete, érzelmeinket is áthatja, nagyon közelinek érezzük Őt, imánk tele van élményekkel, és átjár a küldetéstudat és a tettvágy.

Később az imánk fokozatosan elsivárosodik, elmúlik az érzelmi lángolás, úgy tűnik, hiába szólongatjuk, Jézus nem válaszol, erőfeszítéseket kell tegyünk, hogy hűségesen kitarssunk azon az úton, amely már nem kecsegtet minket nagy élményekkel. Viszont a hétköznapi életünk kezd lassan áthangolódni, amikor nem is számítunk rá, meghalljuk Jézus egy-egy szavát, látjuk a lába nyomát, odakacsintását...de mint az emmauszi tanítványok, amikor megpillantottuk, már el is tűnik előlünk.

Nem könnyű ezt az ürességet hordozni, és közben ezt a fogócskát játszani, de egy biztató jele annak, hogy ima és hétköznapi már nem két élesen különválasztott fejezet az életünkben, hanem egyre jobban átjárja egyik a másikat, hogy végül teljesen összefonódjanak.

Ne féljünk az ürességtől az imában! Köszönjük meg azt a közelségélményt, amit Jézussal való utunk elejéről ismerünk, de talán ma már csak egy emlék, és éljük reménnyel és bizalommal az életünket, tudva azt, hogy Isten újra meg újra, és mindig meglepetésszerűen fog szólítani minket, ha nem az imában, akkor a hétköznapi életben...

Izabella sa